

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Małgorzata Ziółka

SSO Małgorzata Winkler – Galicka

SSO Dariusz Śliwiński /spr./

Protokolant: prot. sąd. M. W.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu A. D.

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2014 roku

sprawy **M. G. (1)** oskarżonego z art. 193 k.k., art. 216 § 1 k.k., art. 217 § 1 k.k., **P. G.** oskarżonego z art. 193 k.k., **W. G.** oskarżonego z art. 193 k.k.,

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 19 sierpnia 2014 r. sygn. akt II K 787/14

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.
2. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze po 1/3 części od każdego z nich oraz wymierza każdemu z nich opłatę za II instancję w kwocie po 30 zł.

D. Ś. M. M. W.–G.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Szamotułach w sprawie sygn. akt II K 787/11 uznał oskarżonych **P. G.**, **W. G.** i **M. G. (1)** za winnych tego, że w dniu 22 lutego 2011 r. w S. działając wspólnie i w porozumieniu, po wybiciu przez M. G. (1) szyby w drzwiach prowadzących do budynku mieszkalnego i otwarciu drzwi od wewnątrz, wdarli się do mieszkania zajmowanego przez J. Ś., naruszając w ten sposób mir domowy,

tj. przestępstwa z art. 193 kk i za to na podstawie art. 193 kk w zw. z art. 59 § 1 kk odstąpił od wymierzenia im kary.

Nadto na podstawie art. 49 § 1 kk orzeczono od każdego z oskarżonych świadczenie pieniężne w kwotach po 1000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Tym samym orzeczeniem Sąd Rejonowy uznał oskarżonego **P. G.** za winnego tego, że w okresie od stycznia 2009 r. do lutego 2011 r. w G. działając w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, znieważał A. G. w jej obecności, używając w stosunku do niej słów wulgarnych i powszechnie uważanych za obelżywe,

tj. przestępstwa z art. 216 § 1 kk i za to na podstawie art. 216 § 1 kk w zw. z art. 59 § 1 kk odstąpił od wymierzenia mu kary.

Poza tym Sąd Rejonowy uniewinnił oskarżonego P. G. od tego, że:

1. w dniu 6 lutego 2011 r. w G. naruszył nietykalność cielesną A. G. w ten sposób, że chwycił ją za ramiona, a następnie rzucił ją na łóżko i uderzył pięścią w prawe ramię,

tj. od popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 kk.

2. w dniu 12 lutego 2011 r. w G. naruszył nietykalność cielesną A. G. w ten sposób, że chwycił ją za ramiona, a następnie przycisnął do drzwi wejściowych i uderzył ją z otwartej ręki w prawy policzek,

tj. od popełnienia przestępstwa z art. 217 § 1 kk.

O kosztach procesu orzeczona na podstawie art. 633 kpk rozdzielając je między oskarżonych stosunkowo i zasądając od każdego z nich po 1/3 części, a na podstawie art. 5 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) wymierzył każdemu z nich opłaty po 30 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonych zaskarżając go w części dotyczącej pkt 1 i 2 sentencji, tj. uznania oskarżonych za winnych zarzucanego im czynu z art. 193 kk, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, wyrażający się w nieprawidłowym uznaniu, iż oskarżeni wdarli się do mieszkania J. Ś., podczas gdy całość zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż żaden z nich do mieszkania tego nie wchodził, a tym samym nie wypełnili oni znamion przestępstwa z art. 193 kk.

W konkluzji obrońca oskarżonych wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części poprzez uniewinnienie oskarżonych od przypisanego im czynu z art. 193 kk, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Szamotułach.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych okazała się oczywiście bezzasadna i nie zasługiwała na uwzględnienie.

Na wstępie należy zauważyć, że apelacja jest oczywiście bezzasadna, jeżeli w sposób oczywisty brak jest wątpliwości, co do tego, że w sprawie nie wystąpiły uchybienia określone w art. 438 kpk oraz art. 439 kpk, a nadto nie zachodzi przesłanka z art. 440 kpk.

Apelacją oczywiście bezzasadną jest taka, której bepodstawność, niezasadność nie budzi wątpliwości. Zasadność (lub jej brak) apelacji wiązać należy bowiem z oceną trafności uchybień, jakie w apelacji zostały wskazane.

Wskazane powyżej okoliczności uzasadniające określenie przedmiotowej apelacji za oczywiście bezzasadną niewątpliwie zachodziły w niniejszej sprawie. Dokonując oceny w tym zakresie Sąd Odwoławczy posiłkował się orzecznictwem i poglądami doktryny wypracowanymi na gruncie art. 535 § 2 kpk (vide: F. Prusak „Komentarz do kodeksu postępowania karnego” Wyd. Prawnicze W-wa 1999 s. 1446 teza 17, P. Hofmański „Kodeks postępowania karnego, komentarz” Wyd. C. H. Beck W-wa 1999 s. 857 teza 9, W. Grzeszczyk „Oczywista bezzasadność kasacji w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego” publ. Prok. i Pr. 2002/11/153- t.1, R. Stefański „Rozpoznawanie kasacji na posiedzeniu” Prok. i Pr. 2001/2/62 t.2, S. Zabłocki „Kodeks postępowania karnego Komentarz” pod redakcją Z. Gostyńskiego Wyd. ABC 002/11/153 W-wa 1998 tom II).

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji Sąd Okręgowy pragnie zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 kpk, co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Odnosząc się do meritum zarzutów apelacji obrońcy oskarżonych nie sposób podzielić jego wątpliwości w zakresie prawidłowości przypisania oskarżonym wyczerpania znamion występku z art. 193 kk. Bezsporne jest, iż oskarżeni weszli na posesję J. Ś. przez otwartą furtkę, a właścicielka wcześniej nie wyraziła swojego sprzeciwu wobec ewentualnej wizyty oskarżonych na swojej nieruchomości. Jednak do domu J. Ś. wpuścić oskarżonych pod nieobecność swojej córki już nie chciała. J. Ś. rozmawiała z oskarżonymi przez zamknięte przeszkłone drzwi werandy, prowadzącej do drzwi wejściowych do budynku. Owa weranda, wbrew twierdzeniom skarżącego, była zatem miejscem, do którego oskarżeni wejść nie mieli prawa. Wdarcie się do tego pomieszczenia, po uprzednim wybiciu przez M. G. (1) szyby w drzwiach wejściowych i otwarciu drzwi do altany od środka, stanowiło ewidentne naruszenie miru domowego J. Ś..

Reasumując sprawstwo i wina czynu kwalifikowanego z art. 193 kk zostały oskarżonych w świetle zgromadzonego materiału dowodowego należycie wykazane.

Z uwagi na fakt skierowania apelacji obrońcy oskarżonego przeciwko całemu rozstrzygnięciu w części dotyczącej przypisania oskarżonym występku z art. 193 kk Sąd Okręgowy zobowiązany był do zbadania kwestii wymiaru kary.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy odstąpił od wymierzenia kary oskarżonym na podstawie art. 59 § 1 kk. Stąd też z oczywistych względów rozważania w przedmiocie ewentualnej rażącej surowości orzeczenia w tym zakresie jawią się jako zupełnie bezprzedmiotowe, zważywszy dodatkowo, iż orzeczenie Sądu I instancji zostało zaskarżone jedynie na ich korzyść.

Konsekwencją odstąpienia od wymierzenia oskarżonym kary była konieczność orzeczenia wobec oskarżonych środków karnych.

Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonym świadczenia pieniężna na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej w kwotach po 1000 zł. Sąd Okręgowy w pełni podzielił zapatrywanie Sądu I instancji, iż świadczenie pieniężne w tej kwocie uzmysłowi oskarżony fakt, iż ich zachowanie stanowiło przekroczenie norm prawa karnego materialnego. Jego wysokość została natomiast ustalona współmiernie do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonych oraz stopnia ich zawinienia.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał, że apelacja obrońcy oskarżonych jest oczywiście bezzasadna i w związku z tym na podstawie art. 437 § 1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do jego zmiany, czy uchylecia.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 636 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 633 kpk i art. 5 w zw. z art. 8 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. t. jedn. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądając od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w 1/3 części oraz wymierzając każdemu z nich opłatę za drugą instancję w kwocie po 30 zł, albowiem nie zachodziły żadne przesłanki do zwolnienia oskarżonych z obowiązku poniesienia tych kosztów.

/D. Ś./ /M. Z./ /M. G. (2)/